

[Ib Thyregod.]

Jeg vil gerne ende med at sige, at der i venstres gruppe er delte meninger angående dette lovforslag. Nogle af vore medlemmer er af den opfattelse, at videnskabelige, forskningsmæssige og juridiske argumenter taler imod en udlevering. Andre er ud fra nordiske synspunkter og også ud fra de synspunkter, som bl. a. blev omtalt i henvendelsen fra højskoleforstanderne, de folkelige synspunkter, tilhængere af, at der ydes en gave, således som jeg her har omtalt. Jeg tror imidlertid, at jeg kan tilsige mit partis medvirken til at gå ind i en saglig udvalgsbehandling, men jeg vil som sagt udtrykke mit håb om, at der kan blive tale om realitetsforhandlinger i udvalget.

Poul Møller: Jeg må måske have lov til at begynde, hvor det ærede medlem hr. Ib Thyregod sluttede, og sige, at jeg taler her som ordfører for den konservative folketingsgruppe, men der er nogle enkelte medlemmer, der har et andet standpunkt end det, som jeg vil redegøre for her, og som gruppen er nået frem til efter grundig behandling af det foreliggende lovforslag.

Den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Dupont, talte om TV-show — nu spillede han jo selv en, jeg vil ikke sige fornem, men fremtrædende rolle i det pågældende TV-show, og jeg synes derfor egentlig, han skulle have undgået at fortsætte den polemik med professorer, som han havde mandag eller tirsdag aften i fjernsynet. Han havde jo rigelig mulighed for at svare professor Brøndum-Nielsen og andre modstandere af udleveringen ved den pågældende lejlighed. Det ærede medlem mener ikke, han havde rigelig mulighed for det; vi fjernseere synes, han havde næsten for rigelige muligheder. I hvert fald så havde han denne mulighed, men det er i øvrigt ikke spørgsmålet om, hvad håndskriftkomiteen har skrevet, eller hvad Brøndum-Nielsen har sagt, der kan være afgørende for, på hvilken måde folketinget skal behandle dette lovforslag.

Vi beklager fra den konservative folketingsgruppes side i høj grad, at genfremsettelsen har fundet sted, uden at man har forsøgt overhovedet at forhandle med de repræsentanter for dansk videnskab, for

universitetet og for Den arnamagnæanske Stiftelse, som i denne sag har bedst kendskab til spørgsmålet og den største interesse i spørgsmålets rimelige løsning.

Når vi var 61 medlemmer, der i 1961 brugte grundlovens § 73 til at søge at få udsættelse med denne sags gennemførelse, var det jo netop for at give den daværende regering og naturligvis også dens efterfølger en mulighed for at tænke sig om, inden man fortsatte, og en mulighed for at indhente det forsømte på dette område, nemlig forhandlingerne med de danske institutioner og videnskabsmænd, der har en særlig interesse i denne sags løsning. Men denne tid til besindelse har altså ikke været udnyttet, og den højtærede undervisningsminister havde dårlig nok fået sin udnævnelse, før end han bebudede, at han ville genfremsette undervisningsminister Jørgen Jørgensens lovforslag her i tinget.

Jeg vil gerne fremhæve nogle ubestridte kendsgerninger om denne sag.

Det er helt klart, at Island har intet retligt krav på de håndskrifter, dette lovforslag drejer sig om. Det drejer sig udelukkende om en dansk gavedisposition. Det drejer sig udelukkende om spørgsmålet om, hvorvidt ikke det danske folk, men danske privatejere ønsker at stille en historisk samling, en videnskabelig samling, til rådighed for en udlevering til Island. Dette synes jeg det er vigtigt at vi gør os klart, og derfor vil jeg gerne spørge den højtærede undervisningsminister, om han i denne sag føler og mener, at folketinget står aldeles frit. Det er jo en gavedisposition, det drejer sig om, men det var jo helt klart i 1961, at regeringen havde forpligtet sig over for gavemodtageren, nemlig Island og den islandske regering, inden man fremsatte et lovforslag her i folketinget, og inden universitet og Den arnamagnæanske Stiftelse var gjort bekendt med det forslag, der var tale om.

Det er vel således, at denne ting, som var uoprettelig i 1961, nu kan oprettes; og jeg stiller altså derfor det spørgsmål til den højtærede undervisningsminister: er vi bundet til denne gave? Er vi bundet til dette forslag? Kan vi ændre gaven, således som vi finder for godt i Danmark, uden at reaktionen i Island bliver, at den danske